

Bemærkninger til forslaget

I løbet af den sidste snes år er en stadig større del af affaldet fra de danske husholdninger og i vidt omfang også fra industrien blevet behandlet i affaldsforbrændingsanlæg. I dag er det således to tredjedele af husholdningsaffaldet, der forbrændes.

Ved forbrændingen dannes der slagger og røggas. Denne røggas indeholder en masse støvpartikler samt tungmetaller og forskellige andre skadelige stoffer som f.eks. saltsyre og dioxiner. Der hersker stor usikkerhed med hensyn til mængderne af skadelige stoffer, dels fordi de afhænger stærkt af affaldets sammensætning og af forbrændingstemperaturen, og dels fordi mekanismerne ved f.eks. dioxindannelse/destruktion ikke er tilstrækkeligt kendte.

Når det drejer sig om nye affaldsforbrændingsanlæg, der er etableret efter miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden, er der krævet en miljøgodkendelse efter lovens kapitel 5, der omhandler særligt forurenende virksomheder. Herved fastlægges først og fremmest, at partikeludslippet skal være under en vis grænse. I øjeblikket er miljøstyrelsens vejledende grænseværdi 150 mg partikler pr. Nm³ (normal-kubikmeter) ved 7 pct. CO₂. Herved sikres omgivelserne mod stærke støvgener, og samtidig begrænses udslippet af tungmetaller, idet disse i vidt omfang er bundet til partiklerne i røggassen. Om dioxiner fra affaldsforbrændingsanlæg anføres i miljøstyrelsens redegørelse af 10. maj 1983 vedrørende udslip af dioxiner fra affaldsforbrændingsanlæg, »at det er væsentligt for begrænsningen af udslip af PCDD og PCDF (d.v.s. dioxiner) fra forbrændingsanlæg, at kravene omkring partikeludslip fastholdes og eventuelt skærpes, såfremt videre undersøgelser giver basis for det.«

Der er således stillet bestemte krav om maksimalt tilladeligt partikeludslip for alle nyere affaldsforbrændingsanlæg, og det overvejes endda at skærpe disse krav, når yderligere undersøgelser er gennemført.

Anlæg uden miljøgodkendelse

Et langt alvorligere problem i øjeblikket er imidlertid alle de affaldsforbrændingsanlæg, som

ikke har miljøgodkendelse, fordi de stammer fra tiden før miljøbeskyttelseslovens ikrafttræden.

For disse anlæg findes ingen grænse for udslip af partikler, og derfor er risikoen for store udsendelser af tungmetaller og dioxiner langt større ved disse anlæg end ved godkendte anlæg. For dioxiner er risikoen desuden større, fordi disse ældre anlæg i de fleste tilfælde har dårligere kontrol af forbrændingstemperatur og ilttilførsel.

I svar på spørgsmål nr. S 1062, folketingsåret 1982-83, til miljøministeren fra Kalnæs (SF) oplyses det, at man i miljøstyrelsen »ikke er i besiddelse af konkrete oplysninger om rensningsudstyr og aktuelt forekommende partikelemissioner fra kommunale forbrændingsanlæg«, og miljøministeren finder »at det vil være forbundet med et stort administrativt arbejde – både for miljøstyrelsen og for amtskommunerne – at få fremskaffet oplysningerne.«

Forslagsstillerne finder det uholdbart, at man ikke i miljøstyrelsen har noget kendskab til forholdene på landets affaldsforbrændingsanlæg, men blot henviser til, at det er amtsråd og hovedstadsråd, der træffer afgørelse om miljøgodkendelse.

I svaret på det ovenfor nævnte spørgsmål nr. S 1062 anføres endvidere: »Det kan dog nævnes, at man i praksis siden miljølovens ikrafttræden i 1973 i store træk har fulgt de anbefalinger, som blev givet af forureningsrådet i 1971.

Der blev da foreslået følgende grænseværdier for udledning af partikler:

For anlæg med en samlet kapacitet på 3 tons/time og derudover må røggassen højst indeholde 150 mg faste partikler pr. Nm³ tør røggas med et luftoverskud svarende til 7 pct. CO₂ i røggassen.

For anlæg under denne størrelse må røggassen højst indeholde 250 mg faste partikler pr. Nm³ tør røggas med et luftoverskud svarende til 7 pct. CO₂ i røggassen.«

Ikke desto mindre angives i notat fra juni 1983 fra Fyns amtskommune vedrørende »Affaldsforbrænding i Fyns amtskommune«, som er udarbejdet efter ønske fra et SF-amtsrådsmedlem, at: »Der foreligger til dato ikke normer eller vejleden-